

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Natalia Freyer

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. M.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 636,90 złotych (sześćset trzydzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powódki D. M. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 108,13 złotych (sto osiem złotych trzynaście groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje ściągnąć od powódki D. M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 55,97 złotych (pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 21,13 złotych (dwadzieścia jeden złotych trzynaście groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI GC 1088/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lutego 2017 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2 323,78 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do D. T. i W. T.. Poszkodowani zlecieli naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy poszkodowana D. T. wynajęła pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu została wystawiona faktura o numerze

(...) na kwotę 5 976,88 złotych brutto przy uwzględnieniu 33 dni najmu i stawki w kwocie 147,25 złotych netto za dobę (181,12 złotych brutto).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłacił odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 653,10 złotych brutto uwzględniając okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 33 dni oraz stawkę w kwocie 90 złotych netto za dobę (110,70 złotych brutto).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 maja 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 882/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż w jego ocenie wypłacił on już należne odszkodowanie pokrywające zasadne koszty najmu pojazdu zastępczego, kwestionując jednocześnie wysokość stawki zastosowanej przez powoda za najem przedmiotowego pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do D. T. i W. T..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

niesporne

D. T. w czasie zgłaszania szkody ubezpieczycielowi została przez niego poinformowana o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego oferowanego przez podmioty współpracujące z ubezpieczycielem.

D. T. wynajęła za pośrednictwem (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. pojazd zastępczy, jednakże z uwagi na brak właściwego ogumienia pojazdu (opony letnie) i obawę o bezpieczeństwo jazdy, zwróciła go.

zeznania świadka D. T. – protokół rozprawy z dnia 13 grudnia 2017 roku – k. 82-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:27 – 00:09:20), nagranie zgłoszenia szkody – k. 64 akt, umowy o świadczenie usług – k. 60-63 akt

W dniu 16 listopada 2016 roku poszkodowana D. T. zawarła z D. M. umowę najmu pojazdu zastępczego. Pojazd zastępczy został zwrócony w dniu 19 grudnia 2016 roku.

umowa najmu pojazdu zastępczego – k. 8 akt, oświadczenie – k. 7 akt, protokół przekazania pojazdu – k. 9 akt, protokół zwrotu pojazdu – k. 10 akt

W dniu 16 listopada 2016 roku poszkodowana D. T. zawarła z D. M. umowę cesji wierzytelności w postaci odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

umowa cesji wierzytelności – k. 12 akt

W dniu 19 grudnia 2016 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 33 dni D. M. wystawiła poszkodowanej D. T. fakturę o numerze (...) na kwotę 5 976,88 złotych brutto (według stawki w kwocie 181,12 złotych brutto w związku z zastosowanym rabatem).

faktura – k. 11 akt

(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego kwotę 3 653,10 złotych uwzględniając okres najmu wynoszący 33 dni oraz stawkę w kwocie 110,70 złotych brutto za dobę.

decyzja – k. 33 akt

Uszkodzony pojazd marki S. (...) oraz pojazd wynajęty (V. (...)) należą do tej samej klasy pojazdów segmentu C.

Zakłady naprawcze i wypożyczalnie pojazdów z lokalnego dla poszkodowanych rynku w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy C stawki od 110 złotych brutto do 147,60 złotych brutto.

opinia biegłego sądowego M. P. – k. 89-97 akt

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Za wiarygodne i spójne Sąd uznał także zeznania świadka D. T. i oparł się na nich ustalając, że poszkodowana będąc poinformowana o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego oferowanego przez podmioty współpracujące z ubezpieczycielem, wynajęła za pośrednictwem pozwanego pojazd zastępczy, jednakże z uwagi na brak właściwego ogumienia pojazdu (opony letnie) i obawę o bezpieczeństwo jazdy, zwróciła go, co w ocenie Sądu przesądzało o braku przyczynienia się poszkodowanej do powiększenia szkody poprzez wynajęcie pojazdu zastępczego po stawkach wyższych aniżeli stosowanych w przypadku wynajęcia pojazdu od podmiotów współpracujących z pozwanym.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej i maszynowej M. P.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Nie była także kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2 323,78 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty tytułem zapłaty pozostałej części odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu co do wysokości w zakresie stawek najmu.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samostnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanej D. T. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji. Nie podlega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11), który w niniejszej sprawie wynosił 33 dni i nie był kwestionowany na żadnym etapie postępowania.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powódka D. M. domagała się refundacji przedmiotowych kosztów według stawki w wysokości 181,12 złotych brutto za dobę.

Z opinii biegłego sądowego M. P. wynikało, że uszkodzony pojazd marki S. (...) oraz pojazd wynajęty V. (...) należą do tej samej klasy pojazdów segmentu C, a zakłady naprawcze i wypożyczalnie pojazdów z lokalnego dla poszkodowanej rynku w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych tej klasy stawki od kwoty 110 złotych brutto do kwoty 147,60 złotych brutto. Powyższe pozwala na przyjęcie, że stawka, według której powódka domaga się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, tj. w kwocie 181,12 złotych brutto, nie jest stawką rynkową, albowiem nie występowała w takiej wysokości na lokalnym rynku. Odnosząc się natomiast do stawki zastosowanej przez pozwanego w kwocie 110,70 złotych brutto, wskazać należy, że stawka taka była wprawdzie stawką występującą na lokalnym rynku, ale stosowaną jedynie przez jedną wypożyczalnię (na dziewięć poddanych badaniu). W tej sytuacji w ocenie Sądu przyjąć należało, że wymóg rynkowości stawki rozumianej jako powszechnie występującej na rynku lokalnym spełnia stawka w kwocie 130 złotych brutto, gdyż wynajęcie pojazdu zastępczego za tę cenę było możliwe w większości podmiotów poddanych badaniu, a jednocześnie nie była to stawka ani najniższa, ani najwyższa.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (33 dni) oraz stawki w kwocie 130 złotych brutto, a zatem kwotę 4 290 złotych. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 3 653,10 złotych, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 636,90 złotych, co oznacza, że żądanie pozwu w tym zakresie było zasadne.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 636,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie za niezasadne, Sąd oddalił je na podstawie powyżej powołanych przepisów w związku z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 27,41%, a pozwany w 72,59%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 2 034 złotych (opłata od pozwu – 117 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego – 1 000 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 917 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 900 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 557,52 złotych (27,41% z kwoty 2 034 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 665,65 złotych (72,59% z kwoty 917 złotych). Kompensując obie kwoty powódka powinna zwrócić pozwanemu kwotę 108,13 złotych, którą Sąd zasądził w punkcie III wyroku, stosując powyższą zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Na podstawie art. na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. z U.2018 roku, poz. 300) Sąd postanowił w punktach IV i V wyroku o nakazaniu ściągnięcia odpowiednio od powódki i pozwanego kwot 55,97 złotych oraz 21,13 złotych (w proporcji do przegranej przez stronę sprawy) stanowiących wynagrodzenie biegłego sądowego wypłacone mu na podstawie postanowienia z dnia 26 stycznia 2018 roku (k. 112 akt) w części nie pokrytej zaliczką strony.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 30 kwietnia 2018 roku